

Природен ЛЪКАРЪ

РЕДАКТОРЪ
Д-ръ КИРИЛЪ ЙОРДАНОВЪ

Съдържание:

	стр.
Винценцъ Присницъ, освободителъ на водолъчението	97
Възпаление на ставитѣ	101
Биологичната медицина	104
Отворено писмо	106
Бива ли да се реже цирей	109
Дреболни	110
Въпроси и отговори	111

ПРИРОДЕНЪ ЛЪКАРЪ

Научно-популярно списание за природно лѣкуване и природосъобразенъ животъ (биологична медицина)

Редакторъ Д-ръ Кирилъ Йордановъ
градски лѣкаръ

Бул. „Мария Луиза“ № 34
Варна, телефонъ № 28-46

PRIRODEN LEKAR — Zeitschr. für Naturheilkunde und Naturg.
Lebensweise. Schriftleiter D-r Kyril Jordanoff, Varna-Bulgarien

Год. абон. 100 лв.

Чек. смѣтна 23-91

За стран. 150 лв.

ВИНЦЕНЦЪ ПРИСНИЦЪ

Основателятъ на съвременното водолѣчение

Хидротерапията, или водолѣчението, е твърде древно изкуство. Въ сѣщностъ, приложението на водата въ разнитѣ ѝ видове, се счита като най-старото лѣчебно срдѣство. „Отъ едно древно изкуство, сега се излѣчва една нова наука“, казва Фортескю Фоксъ, единъ отъ бележититѣ английски хидролози. Научнитѣ изследвания върху приложението на това изкуство сж довели до изваждането на водолѣчението отъ областта на опита и сж го поставили на строго научни основи.

Единъ отъ първитѣ, който е почналъ да прилага систематично това древно изкуство и така да помогне въ изграждането на новата наука, е Винценцъ Присницъ, нареченъ отпосле баща на съвременното водолѣчение. Системата на „водното лѣкуване“, което направило Присница прочутъ по цѣлъ свѣтъ, била толкова по-забележителна, поради обстоятелството, че той не билъ знаелъ нищо отъ работитѣ на неговитѣ предшественици, нито съвременници, а била дѣло само на наблюдение и опити на това неуро, селско момче.

Винсенцъ Присницъ, роденъ къмъ края на 18 столѣтие, билъ синъ на дребенъ земевладѣлецъ въ Грефенбергъ, въ планинската област на Силезия, Австро-Унгария. Момчето не получило голѣмо образование, но се отличавало съ необикновената си способностъ за наблюдение. При все, че било най-малкото отъ шесттѣ деца, то било задължено да носи върху слабитѣ си плещи отговорността за повечето работа на чифлика поради слѣпотата на баща му и смъртта или премѣшването на нѣкои отъ братята му.

Близу до чифлика се намирала една горичка въ която имало единъ изворъ, известенъ като „Извора на Присницъ“, понеже единъ отъ прадѣдитъ му билъ убитъ тамъ въ 1642 г., по времето на тридесетгодишната война. Въ съседство на този изворъ се намирало широко пасбище за добитъкъ. Въ дни, когато билъ свободенъ отъ друга работа, Винсенцъ билъ свикналъ да напълва малката си торбичка съ храна за цѣлия день, закарвалъ добитъка въ горичката и се връщалъ у дома късно вечеръ.

Единъ день, както пасли кравитъ, и момчето лежало подъ едно дърво, близу до извора, то видѣло, какъ една ранена сърна дошла при извора, измила раната и потопила ранения си кракъ въ водата. Следъ като го подържала така известно време и утолила жаждата си, сърната си отишла, влачейки крака си. Това нѣщо се повтаряло много дни. Присницъ забелязалъ, че при всѣко идване, сърната куцала по-слабо, докато най-после оздравѣла съвсемъ и престанала да идва на извора.

Тази случка направила силно впечатление на младия наблюдател, който, при все че е ходилъ малко на училище, изучавалъ прилежно природата, особено водата въ разнитъ ѝ форми. Той често забелязвалъ освежителното ѝ действие върху растенията, животнитъ и хората, и сега схваналъ и важността ѝ като лѣчебно сръдство. По-късно той казвалъ на своитъ приятели и на д-ръ Селингеръ, който е описалъ живота му, че тази мисль се породила въ ума му отъ само себе си и че цѣлата система на лѣкуване се развила постепенно отъ нея.

Лична опитность съ водолѣчението

Присницъ ималъ скоро случай да изпита лично върху себе си лѣчебната сила на водата, вследствие нѣкаква случка, при която единъ отъ прѣститъ му билъ премазанъ. За да спре кървотечението и болката, той държалъ ржката си въ студена вода, а когато е трѣбвало да отива на работа, увивалъ я въ мокра кърпа. Въ кжсо време раната оздравѣла. Като последствие на това, когато нѣкое животно или нѣкой отъ хората на чифлика пострадвалъ по този начинъ, Присницъ прилагалъ водата, като сръдство за успокояване и лѣкуване. Резултатитъ били такива, че въпрѣки младостта му, въ скоро време мнозина въ околността почнали да се обръщатъ къмъ него за съветъ.

Една много по-тежка случка, която станала когато Присницъ билъ на 17 години, разширила познанията му за лѣчебната сила на водата, доказвайки по тоя начинъ, че е ценна, не само при външни, но и при вътрешни повреди. Презъ него ми-

нала една тежко натоварена кола и така го наранила, че билъ известно време въ безсъзнание. Единъ лѣкаръ отъ околността, който билъ повиканъ да му даде помощъ, казалъ, че е „кандидатъ за оня свѣтъ“, и че, ако остане живъ, ще бжде половинъ човѣкъ цѣлъ животъ.

Присницъ, обаче, ималъ малко по-другъ възгледъ относно лѣкуването си. Взелъ единъ дълъгъ и широкъ лененъ поясъ, натопилъ го въ вода и го увилъ около счупенитѣ си ребра. Това повтарялъ често, докато следъ нѣколко дни се изправилъ на крака и почналъ да се движи наоколо. Той продължилъ да носи влажния поясъ, покритъ съ другъ сухъ, цѣла година, по което време билъ вече съвсемъ добре.

Вѣрата на Присницъ въ лѣчебната сила на водата била по този начинъ здраво затвърдена и той почналъ да я прилага при всѣкакви повреди. Славата му на водолѣчителъ бързо се разнесла въ околността и числото на болнитѣ почнало да нараства. Понеже нѣмало удобства за постоянно прииждащитѣ болни, той ги настанявалъ въ обора и сламника, а нѣкои отъ тѣхъ работѣли на чифлика въ замѣна на услугитѣ му. Между това той почналъ да прилага и физическата работа, като лѣчебно срѣдство, особено къмъ богатитѣ болни, които каралъ да режатъ дърва.

Противодействие и преследване

Дълго време Присницъ не вземалъ пари за труда си и, докато вършелъ работата на добрия самарянинъ, всичко вървѣло добре. Но, когато нѣкои отъ по-богатитѣ му пациенти почнали да го възнаграждаватъ за услугитѣ му, тогава хората почнали да му завиждатъ и да го мразятъ. Бившитѣ му съученици не можали да разбератъ, какъ той, когото считали за по-доленъ и по-слабо интелигентенъ, можелъ да добие такава известностъ, а тѣ да нѣматъ успѣхъ. Той не билъ по-ученъ отъ тѣхъ. Просто намѣрилъ начинъ да помага на хората. Ето защо билъ подложенъ на преследване.

Лѣкаритѣ отъ околността били още повече обидени отъ това, че нѣкакво си неуро момче, което едва знаело да чете и да пише, което никога не е било ходило въ медицинско училище, нито имало понятие отъ научно обучение, се било наело да лѣкува болни хора и да взема залька имъ отъ устата. И всичко това да става по нѣкакъвъ си крайно ненаученъ начинъ, просто съ обикновена изворна вода! Това не бива да продължава. Опитали се да го спратъ. Но, въпрѣки всѣкакво противодействие, славата на Присницъ продължавала да се носи и да привлича все повече и повече болни къмъ жилището му.

Лѣкуване съ обикновена вода

Първитѣ видове лѣкувания, прилагани отъ Присницъ, били кѣпане съ студена вода, студена баня на цѣлото тѣло, употребата на влажния поясъ, изобилното пиене на вода. Болнитѣ му били карани да прекарватъ голѣмата частъ отъ времето въ ходене и да пиятъ отъ многобройнитѣ извори, край които минавали. По този начинъ тѣ изпивали голѣмо количество вода, понякога отъ 30 до 40 чаши на день. Скоро къмъ този начинъ на лѣкуване той добавилъ проста, естествена храна съ изобилно чистъ въздухъ, деня и ноця.

Презъ първитѣ години Присницъ лѣкувалъ главно навѣхвания, натѣртвания, счупвания, изкѣлчвания, ревматизмъ, подагра, стомашни и чернодробни разстройства, хемороиди, запекъ и неврастения. Къмъ тѣхъ били добавени постепенно по-тежки и различни страдания, докато били обхванати всички болести, защото болнитѣ, които се стичали отъредъ, не искали да го вѣрватъ, когато имъ казвалъ, че не могълъ да имъ помогне. Билъ принуденъ да изобретява все по-нови начини, чрезъ които водата може да намѣри приложение при лѣкуване на болеститѣ.

Присницъ научилъ отъ опитъ, кои болезнени състояния били вънъ отъ неговия обсъгъ и по-късно не вземалъ болни, на които не могълъ да помогне. Съ органиченото си познание, безсѣмнено, той е грѣшилъ при разпознаване на болѣститѣ и много отъ лѣкуванията му сѣ били по-скоро опити, но за забелязване е обстоятелството, че отъ четиридесетъ хилядитѣ болни, лѣкувани въ института му, много отъ които идвали съ изгубена надежда, само четиридесетъ и петима умрѣли.

Първиятъ водолѣчебенъ институтъ

Паритѣ, които Присницъ получавалъ за съветитѣ и подарѣцитѣ отъ признателнитѣ болни, му дали възможность въ 1822 година да изгради едно каменно крило къмъ дървената кѣща, въ която билъ се родилъ.

Работилъ самъ въ аданието, подпомаганъ отъ нѣкои болни. Стаитѣ били нуждни не за него, а за многобройнитѣ болни, които идвали неканени и отказвали да си отидатъ, докато не ги излѣкува. На приземния етажъ той нагласилъ едно огромно корито, водата за което била доставена отъ кѣщния геранъ. По този начинъ билъ създаденъ първиятъ водолѣчебенъ институтъ въ свѣта. Присницъ, обаче, нѣмалъ официално позволение за тази работа, и този институтъ съ такива незаконни приложения още повече разсърдилъ лѣкаритѣ, които се запретнали да го премахнатъ.

Необикновенитѣ излѣкувания, които били послѣдствие на естественитѣ Присницови начини на лѣкуване, станали причина, щото народътъ да гледа на него, като на магьосникъ — иѣщо опасно въ тия дни, когато до неотдавна изгаряли на обществено мѣсто магьосницитѣ. Лѣкаритѣ отъ околността сторили всичко, което можали, „въ услуга на човѣчеството“ да пазятъ народа отъ неговитѣ омагьосвания. Оплакали се предъ властта, че той, чрезъ водолѣченнето, въпрѣки законитѣ на страната, си играе съ живота на своитѣ сънародници. Сждията, обаче, решилъ, че не може да забрани на Присницъ да приема гости и, че кѣпането въ студена вода, не е нарушение на закона на страната, напротивъ — самитѣ лѣкари трѣбва да си служатъ съ нея.

При единъ случай, когато Присницъ твърдѣлъ, че билъ излѣкувалъ одного отъ подагра, лѣкарътъ, който билъ лѣкувалъ безуспѣшно по-рано този боленъ, го далъ въ сждъ. Болниятъ, който ималъ честта да бѣде свидетель по дѣлото на въпроса, зададенъ му отъ сждията, отъ кого е намѣрилъ помощъ — отъ лѣкаря ли или отъ Присницъ — отговорилъ: „И отъ двамата; лѣкарътъ ми помогна да се отърва отъ паритѣ си, а Присницъ — отъ болестта“.

Изъ а. „Добро здраве“

Възпаление на ставитѣ

Диагноза: Хронично възпаление на тазовата съединителна тъканъ; хронично, напредващо възпаление на ставитѣ (Хрониченъ полиартритъ).

Предистория: Г-жа Н., на 44 години, омъжена, съ една възрастна дъщеря, синъ умрѣлъ отъ диабетъ на 3 годишна възраст, страда още отъ своята младостъ отъ лениви черва. Тя е загубила отъ рано, поради нагиване, всичкитѣ си зѣби. Следъ едно помѣтане (1922 г.) поради тромбоза въ дѣсната подбедрица, тя лежи болна десетъ седмици. Въ резултатъ тя често страда отъ тежестъ въ стомаха, мигреноподобни болки на половината глава, течение и болки низко въ дѣсната коремна областъ. Презъ 1930 г. започнаха ставнитѣ страдания, първомъ въ ставата на лѣвия глезенъ. Подложкитѣ подъ стъпалата не помогнаха. Следъ това заболѣха последователно ставата на дѣсната ръка и на дѣсното колѣно. Въ началото на 1932 г. започнаха прескачане на менструацията и приливи отъ горещи вълни. Постепенно страданието овладѣ всичкитѣ стави.

То се прояви сжщо и съ нарастваща вдървеностъ на шията, въпрѣки лѣкарственното и банско лѣчение.

Начинътъ на хранене на г-жа Н. бѣше общо употребяваната, обикновена храна. Отъ една година „вегетарианска“ храна съ яйца, млѣко и овнешко месо.

Резултатъ отъ изследване на 1 юни 1933 г. Съ срѣденъ ръстъ, бледа, състарена жена съ силна костна система. Тѣстовидно мека, подобна на алабастеръ бѣла кожа. Главата може да се върти само малко настрана. Шиповитѣ израстъци на шийнитѣ прешлени сж болезнени при почукване. Жбни протези въ дветѣ челюсти. Дъвченето причинява болки въ ставитѣ на долната челюсть. Ставитѣ на киткитѣ на дветѣ ръце както и прѣститѣ на ръцетѣ сж подути. Ставата на лѣвата китка е вдървена. Едва може да движи бедрата поради пзопване на свивателнитѣ мускули. Коремната стена е твърда и опната и въ дѣсно болезнена при натискъ. Матката е като вградена въ възпалената тъканъ. Дѣсното колѣно е вдървено почти подъ правъ ъгълъ. Разтегнатия, съ мургава краска, ръбелъ отъ тромбозата отъ вътрешната страна на дѣсната подбедрица е хлътналъ и твърдъ като дърво. Дветѣ глезенни и всичкитѣ стави въ основитѣ на прѣститѣ на краката сж подути. Подвижността едва сжществува. Пикочна киселина: 4 милиграма на сто (почти нормално). Тѣлесното тегло достигна преди шестъ месеца 78 кгр. Отъ тогава г-жа Н. е болнава и не може да седи. Всѣко движение причинява болка.

Лѣчение: Лѣкуването продължи два месеца.

1. Урегулирване на храненето: четири седмици сурова растителна храна. Следъ това на обѣдъ картофи и прибавка отъ зеленчуци и следъ обѣдъ 200 гр. прѣсно изцеденъ овощенъ сокъ.

2. Фискална терапия. Най-напредъ горещи лапи отъ цвѣтчета отъ сѣно по тѣлото и колѣната съ последващо студено измиване. Три седмици по-късно покачващи седящи бани и следъ четири седмично лѣкуване покачващи бани на цѣлото тѣло. Слънчеви, сжщо кварцови облѣчвания до зачервяване. Масажъ на мускулитѣ.

Протичане на лѣкуването. Извънредно голѣмата бързина на утаяване на червенитѣ кръвни тѣлца, отиващо отъ 82 мм. въ единъ часъ и 110 мм. въ два часа, срещу нормалното 6 до 12 мм., намалѣ на 10/25 къмъ края на лѣкуването. Докато кръвъ първитѣ петъ деня отлѣчването на урина, съ високо от-

носително тегло — 1036, е било оскадно, на шестия день се установи единъ истински потокъ отъ урина, следъ който тѣлесното тегло достигна 68.7 кгр. (загубила е 9.5 кгр. отъ теглото си). Отъ шестия день ходенето по голѣма нужда стана редовно и такова си остана. Г-жа Н. можа отъ 29 юний да стане отъ леглото и да прекара деня седнала въ плетенъ столъ — кошъ. Можа да движи дѣсното колѣно и почти да го прегъва.

При завършване на лѣкуването дветѣ бедрени стави бѣха свободни. Оздравѣ възпалението на тазовата съединителна тъканъ. Голѣмиятъ рѣбелъ отъ тромбозата въ подбедрицата стана мекъ. Ставата на китката на лѣвата рѣка може да се разгъва надолу на 35 градуса. Само лѣвата глезенна става, въ която бѣше почналъ болестния процесъ, е още спзната въ движението. Показателтъ на окраската на кръвта отъ 60 на сто се качи на 80 на сто (нормално). Кръвното налѣгане отъ ниско 95/60 се качи на 140/90 мм. Нг. Тѣлесното тегло отъ края на третата лѣчебна седмица 68.5 кгр. си остана еднакво. Г-жа Н. получи прѣтуща, свежа краска на лицето и прави впечатление на подмладена. Тя може да изминава по 2 км. и остана още на лѣчебно хранене. Следъ половинъ година тя задвижи свободно китката на лѣвата рѣка. Тя по цѣль день е на крака, на разходка тя изминава голѣми разстояния, гледа си работата. Глезеннитѣ стави сж сѣщо свободни. Само дѣсното колѣно, е още малко по-дебело отколкото лѣвото.

Епикриза и обзоръ: Историята на болестта ни осведомява за обезкалцирането на скелета, което забележимо вече бѣше се проявило като кариесъ на зѣбитѣ и по-нататѣкъ се разпространи като полиартритъ. Инфекционната теория на Пембертонъ въ случая би могла да държи за отговорна причина на възпалението на ставитѣ, възпалението на тазовата съединителна тъканъ (вѣроятно появило се следъ помятането). Обаче, първомъ се лѣкува предполагаемото инфекциозно огнище, тогава ревматизма. Точно лѣчебното хранене прави тѣлото издръжливо срещу инфекцията, като се излѣкуватъ капиларитѣ и като се внасятъ минерали (калций) и слънчева енергия. Не би ли могло лѣкуването съ храна да бѣде първата терапия при всѣки ревматично боленъ? Така биха се избѣгнали безбройни осакатявания.

Мартъ 1934 г., Цюрихъ (Швейцария)

Лѣкуващъ лѣкаръ и докладчикъ:
Д-ръ мед. А. Фурманъ, Гешвенда

Отъ книгата на Д-ръ М. Бирхеръ Бенеръ: „Kranke Menschen in diätetischer Heilbehandlung“.

Превелъ: Д-ръ М. Помаковъ, с. Павелъ Баня (Казанлъшко)

Д. Бароа

Биологичната медицина

(сравнения и нѣкои общи болѣнки)

Още при първитѣ си стѣпки и съприкосновение съ природната срѣда, въ процеса на набавяне храна, изграждане жилища, отбрана и пр., човѣкътъ, подѣ действието на инстинкта за самосъхранение, при разнитѣ случаи на нараняване и заболяване, е почналъ да търси начини за лѣкуване.

Отъ инстинктивнитѣ начини, отъ случайнитѣ налучквания и търсения, презъ течение на хилядилѣтията, стигае до днешното научно лѣчебно изкуство.

Общо, медицината се дѣли на предпазна и лѣчебна. А въ специално отношение. — следнитѣ по-общи видове:

1. Лѣкарствена (официална) медицина или алопатия;
2. Хирургия;
3. Народна медицина;
4. Биологична (природна) медицина.

Лѣкарствената медицина — една отъ най-старитѣ лѣчебни науки. Много знайни и незнайни лѣкари отъ величината на Пасторъ и Кохъ, гении, съ цената на много усилия и лишения дадохъ на човѣчеството много предпазни и лѣчебни срѣдства. Тя се характеризира съ едно усилено търсене на лѣчебни екстракти, а въ начина на лѣкуване — едно ограничено за даденъ органъ или частъ отъ тѣлото, лѣкуване съ лѣкарства. Кое въѣздействие се заключава малко или много въ временното упояване или усиляване мѣстната функция. Въ повечето случаи, самото лѣкарство „реагира“, като за смѣтка на това се намалява органичната защитна способностъ на лѣкуващата частъ. Тоя методъ, въ много малки случаи, дава едно истинско здраве.

Хирургията — като систематизирана наука е сравнително нова. Но единични случаи водятъ началото си отъ далечната древностъ. Въ последно време хирургията постигна удивителни резултати. Въ областта на присаждане жлези съ вътрешна секреция се даде възможностъ да се проучи значението и действието на жлезитѣ и излѣчванитѣ хормони, тъй важно за развитието и живота на човѣка.

Като нѣщо цѣлостно, хирургията е една ценна придобивка — но до нея трѣбва да се прибѣгва само, когато всички други срѣдства и начини се окажатъ безсилни.

Народна медицина — една несистемна и случайна смѣсца отъ различни сръдства получени при дългогодишенъ опитъ отъ народа.

Покрай нѣкои, наистина сега научно доказани сръдства, мистицизма и религиознитѣ вѣрвания взематъ голѣмо участие въ нея, а невежеството е било причина за много и много глупави и противоздравни прояви, стигащи до много смъртни случаи.

Нуждна е една научна провѣрка и системно подреждане сръдствата на народната медицина и извличане положителното отъ нея.

Биологичната медицина — много хора, а и лѣкари, я смѣсватъ съ народната медицина, докато дветѣ сѣ две съвсѣмъ различни нѣща. Биологичната медицина е сравнително най-млада лѣчебна наука. Въ нея единствено предпазната медицина, взема най-широката си и цѣлостна форма. Биологичната медицина, покрай опредѣляне конкретното заболяване, търси цѣлостната зависимостъ на това заболяване съ организма и съ външнитѣ специфични условия и причини. И при прилагане своитѣ лѣчебни сръдства и методи, цѣли системното и цѣлостно възбуждане на защитнитѣ сили на човѣшкия организмъ. Сяко така е възможно постигането на едно свежо и жизнено здраве.

Мнозина грѣшатъ, като мислятъ, че биологичната медицина отрича хирургията и лѣкарствата. Тя, покрай прилагане на своитѣ методи, въ нѣкои напреднали, бързи и изключителни случаи, прибѣгва до лѣкарства и хирургия.

До като при лѣкарственната медицина има само едно частично физико-химическо външно и вътрешно въздействие чрезъ лѣкарствата, при цѣлостното, биологично лѣкуване и укрепване, освенъ физическото въздействие се заангажирватъ и въздействува на всички сетива и възприятия.

Въздействието на красивата природа, въздуха, слънцето, цвѣтята и пр., повишава не само жизнената енергия, но и най-красивитѣ и чисти усѣщания на човѣшката душа.

Въ нѣкои страни това е добре разбрано и сѣ построени много най-модерни природолѣчебни станции, въ които се прилага комбинираното въздействие на електричеството, водата, въздуха, слънцето и храната, наредъ съ всичко красиво, което може да окаже въздействие на слуха, зрението, обонянието и на душата. Дивната, красива природа обстановка около тии

станции грижливо подредена отъ човѣшката ръка и умъ, дава нѣщо завършено, едно удивително физическо и душевно въздействие.

Тия станции сж и сжщевременно и опитни, кждето се изпробватъ и нови по-ефикасни методи и подготвятъ съответнитѣ специалисти — лѣкари.

У насъ много хора, почувствували облекчение отъ прилагане на нѣкое срдѣство на биологичната медицина, интусазирани пишатъ и статии върху биологичната медицина, като въ нѣком. случаи и приписватъ своитѣ особенни религиозни схващания, нелепости или глупости.

Биологичната медицина е наука, а не религиозна секта и наредъ съ чувствата, е нужно и научно познаване. Сега особено, когато биологичната медицина се популяризира, се нуждае отъ научно подготвени хора, защото, всѣка нелепостъ или грѣшка, може да служатъ за материалъ на несведущитѣ и противницитѣ, или да изопачава истинското понятие за биологичната медицина.

Още нѣщо, понятието „назадъ къмъ природата“ за различнитѣ хора има различно тълкуване, стигащо до „врѣщане къмъ първобитниятъ животъ въ горитѣ“.

„Врѣщане къмъ природата има, и трѣбва да се тълкува въ едно единствено съдържание:

„Устройство на условията и начина на живѣне споредъ изискванята на биологичнитѣ закони за човѣшкото развитие“, т. е., нахлуване на красивата природа, свежъ въздухъ и слънцето въ селищата — тѣхното преустройство на принципа на красотата.

Живота и условията въ голѣмия градъ задушаватъ и притяпватъ красивото и волното у човѣка, като го правятъ единъ хилавъ и нервенъ автоматъ.

Д-ръ Т. ветеринаренъ лѣкаръ

ОТВОРЕНО ПИСМО

До г. Д-ръ К. Иордановъ — Варна

(поздравение отъ книжка 6-та)

Продължавахъ парнитѣ и студени бани по Луй Купе безъ прекъсване. Правѣхъ ежедневно разходка изъ гората по Борисовата градина, безъ огледъ на студъ, буря, мъгла и топлина. Само въ дни на дъждъ разходкитѣ ми се прекъсваха. Хранѣхъ се съ вегетарианска и по възможность сурова храна. Това дебело

подчертавамъ, за иллюстрация, че не съ тъпченето като гъска и свиня, туберкулозно болния оздравѣва. Угояването не е оздравяване, а тъкмо обратното; защо, не ще се спрамъ сега тукъ. Спѣхъ винаги на отворенъ прозорецъ. Лѣте правѣхъ слънчеви бани, като покривахъ тѣлото си съ зелени листа или съ мокра, изтискана хубаво, цвѣтна кърпа.

Спрѣхъ прилагането на парата още следъ първата година отъ започването на лѣчението ми, а отводнитѣ (студенитѣ) бани следъ втората — именно презъ есенята на 1936 година. Отъ тогава и до днесъ, всѣка пролѣтъ правя едно прочистване на организма си въ продължение на единъ месецъ. Живѣя до колкото условията ми позволяватъ природосъобразно. Използувамъ лѣте водата и слънцето. Сега правя ежедневно сутринъ: дълбоки дишания, гимнастика, сухъ четковъ масажъ, мокра фрикция и самомасажъ; вечеръ: дълбоки дишания и самомасажи. Презъ седмицата, въ събота, цѣла топла баня за измиване, а недѣленъ день винаги оставамъ за почивка като не прилагамъ никакви процедури върху себе си.

Продължихъ следването си. Завършихъ и сто вече 4 години и половина служба, напълно здравъ, така както никога не съмъ билъ. Въпрѣки тежкитѣ условия при които е поставенъ да служи ветеринарниятъ лѣкаръ, изложенъ постоянно на силнитѣ атмосферни въздействия.

Би имало много още какво да се пише. Много лица бихъ искалъ да засегна, които биха били отъ полза за страдащитѣ но въ страницитѣ на едно списание, това не може да се побере. Искахъ да изпѣля единъ дългъ къмъ тѣзи, които ме върнаха наново въ живота. Луй Куне, моятъ близъкъ и запасния подофицеръ г-нъ Кисювъ. Да искажа тукъ моята благодарностъ къмъ тѣхъ и послужи за примѣръ на страдащитѣ.

Смѣло заявявамъ, днесъ вече не страдамъ отъ туберкулоза и цовръщане!

Всѣки който пожелае може да се увърѣи въ истинността на горното. На разположение съмъ му азъ и всичкитѣ рентгенови скици и снимки съ които разполагамъ. Може да провърѣи миналото ми състояние въ картотекитѣ на диспансера за гръдоболи въ квартала „Три кладенци“ и диспансера въ „Полуене въ София“.

Мъртвецъ бѣхъ, но възкрѣснахъ, като повѣрихъ себе си на майката Природа!

Накрай, позволете ми, г-нъ Йордановъ, да Ви стисна дѣсницата и кажа:

„Дерзайте, бъдещето е наше. Дѣлото съ което сте се нагърбили отъ редица години да популяризирате, печели изъ

день на день все повече и повече привърженици, най-вече между страдающитѣ. Жалъкъ фактъ е, че въ България лѣкарското съсловие, не само отъ материални съображения, но по голѣмата частъ отъ незнание, за да не кажа отъ невежество, слѣпота и предубеждение, още не е разбрало великата истина. Природата създава, грѣшкитѣ спрямо нея показва съ болеститѣ, но тя ги и прѣмахва, когато спремъ да грѣшимъ. Спрѣмо нея и я повикаме за помощъ.

Сѣмето което сѣете Вие съ издаването на великолепно списание „Природенъ лѣкаръ“ и популярнитѣ брошури; г-нъ П. Димковъ съ своитѣ четири издания на „Нарѣчника за природно лѣкуване и живѣне“ намира добра почва и не е далечъ деньтъ, когато и лѣкарското съсловие въ България, ще нещѣ, ще осъзнае, че медицинската наука не ще спре тамъ, дето е сега — алопатията, а ще продължи да еволира, за да изпълни по-добре дългътъ си къмъ човѣчеството. Никоя наука не е останала на онова мѣсто, до дето е стигнала. Науката е постоянно търсене на истината. Винаги въ лонното на старото се ражда новото. Всѣко раждане е малко или много мъчително. Новото строи върху истински хубавото и ценно на старото; съ тежъкъ трудъ и борба, за отлѣчване на гнилото, лошото и заблудата на старото. Трѣбва поколѣнията да се превъзпитатъ. Новото да се внедри дълбоко. Да се научатъ, че има нѣщо похубаво и съвършено отъ вчерашното. Лесно не се скъсва съ миналото и традицията. Това най-красноречиво ни учи историята на медицината. Колко мъки, страдания и трудъ е трѣбвало, за да се наложи бактериологичната ера въ медицината. Всѣки отъ насъ знае колко борба е коствувало на първитѣ ѝ сторонници отъ Льоуенхукъ 1675 г., изобретателя на първия микроскопъ, до Луй Пастѣра и Робертъ Коха — втората половина на XIX столѣтие. Цѣли два вѣка борба! Къмъ всичко това днесъ се прибавя биологичната медицина или природолѣчението, както го наричаме още. По-съвършенната степенъ въ медицината, която е короната на XX-тия вѣкъ.

Неинитѣ заченки се коренятъ още въ дълбоката древность. Обаче истинскитѣ ѝ основатели: Присницъ, Шротъ, Луй Кунѣ, Себастианъ Кнайпъ и плеадата други отъ по-ново време, сж гордостъта на човѣчеството. Млчѣници сж първитѣ... Поколѣнията имъ отдаватъ благодарность и безсмъртие...

Победата е наша!“

Д-ръ Т.

Бива ли да се рече цирей?

Въ една отъ миналитѣ години на списанието се спрѣхъ върху лѣчението на цирей, кждето изрично подчертахъ, че не бива да се позволѣва рѣзането му. На сжщото мѣсто казахъ, че само като изключение, когато се касае за гнойникъ лежащъ подъ силно задебелата и дебела кожа на работническата ръка или стѣпало, може, следъ пълното озрѣване, да се позволи прорѣзването само на дебелината на кожата, за да се улесни излизането на гноята. Случаи, когато, имаме гнойникъ дълбоко, съ дебели тѣлесни части лежащи надъ него и пробиването на сжшитѣ като дебели е трудно, ще ни наложатъ понякога да подпомогнемъ пробива съ единъ разрѣзъ. Въ всички други случаи рѣзането е не само не препоръчително, но и забранено отъ науката за природното лѣкуване.

Тази моя статия изглежда да е добре разбрана отъ нашитѣ последователи и мнозина, вече даже се похвалратъ съ постигнати добри резултати безъ да е ставало нужда да се прибѣгва къмъ разрѣзване.

Единъ отъ най-старитѣ ни учители — лѣкари на природното лѣкуване, при това строгъ 40 годишенъ вегетарианецъ, е Д-ръ Виншъ. За рѣзането той се изразява така:

„... Само ако кожата е много дебела, става нужда да се направи единъ малкъ разрѣзъ“

По-нататкъ той казва: „... Гнойниците ставатъ опасни за живота, когато лѣкуването имъ става нецелесъобразно и стане отравяне на кръвта. Това става особено, когато се прави разрѣзване. Ето защо пазете се отъ рѣзането“.

Ето единъ случай изъ практиката. Нека говори самъ болниятъ.

Цирей лѣкуванъ безъ операция

Презъ м. априль 1943 год. на шията ми се яви единъ цирей.

Ходихъ при единъ докторъ. Той прие да ме лѣкува. Следъ нѣколко дни така се случи, че този докторъ бѣше мобилизи-

ранъ преди да се справи съ моя цирей. Принудихъ се да отида при другъ докторъ.

— Вапиятъ цирей е злокачественъ — каза ми той.

— Тръбва да се оперира!

Азъ се страшно много страхувамъ отъ операция...

Отивамъ при трети докторъ. И той каза същото.

Отивамъ при четвърти... И той ме съветва да се подложя на операция.

Тогава опитвамъ природолѣчението.

Приготвихъ си чорба отъ лайка. Съ тази вода отъ лайка да обливамъ болното мѣсто, до като водата е гореща. Го-ва да правя само нѣколко пѣти на день. Правихъ често и съгреваещи компреси.

На четвъртиятъ день циреятъ озрѣ, пукна се. Гнойта изтече. Олекна ми... Компреситъ продължиха още нѣколко дни. Раната се изчисти и всичко свърши безъ операция,

Георги Пасковъ

Б. Р. Давамъ мѣсто на това за да посоча на читателитѣ единъ простъ, безопасенъ по резултатенъ начинъ на лѣкуване. Зашто оперирането е винаги рискована работа. Такива случаи съмъ ималъ много въ дългогодишната си практика.

Д р е б о л и и

Даване лѣкарство може не рѣдко да се наложи по-простата причи, че болниятъ иска да му се предпише нѣщо. Въ такива случаи и природниятъ лѣкаръ може да предпише на такъвъ боленъ нѣкое невинно, химическо лѣкарство

• •

При анемията, особено злокачествената като новооткритиѣ днесъ минава даването на суровъ черъ дробъ. Въ сжщность това е отдавна познато сръдство въ народната медицина. Истина е, че това и много други действително полезни лѣкувания сж взети отъ народната медицина.

• •

Лѣчебнитѣ билки действуватъ най-добре на тѣзи болни, които живѣятъ тамъ отъ кждето сж брани тѣ.

* *

При бжбречни болести е твърде ползено да се пие три пѣти на день по една чаяна чаша чай отъ Goldrute (Голдруте).

* *

При главоболне, безсъние и спазми въ кръвоноснитѣ съдове приложете гладуване и клизми, презъ день четкова баня, последвана отъ коремнѣ компресъ за два часа, мѣнящи бани на краката и топлѣ шипета на краката. Всичко подредено и смѣнявано по самочувствие. Този начинъ е горещо препоръчанъ отъ лѣкаръ, който го е изпиталъ върху себе си съ добъръ резултатъ.

* *

При сифилистично заболяване на очитѣ (ксератитистъ) професоръ Комбергъ казва: „Нѣма по-добро сръдство отъ физикално-диетичното (природното лѣкуване). Салварзановото лѣкуване не дава по-добри резултати.“

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

1. Въпросъ. За онанизма и чувствителността при младежи, ни пита поверително, безъ име и адресъ, единъ нашъ абонатъ.

Отговоръ. Не може споръ да има по това, че онанирането е крайно вредно и то трѣбва да се преследва съ всички сръдства на здравната наука. Подробно сме писали по това въ една отъ старитѣ годишнини на списанието. Нѣма значение по кой пѣтъ и съ какви манипулации върши младежътъ това и дали го довършва до окончателното задоволяване или пресича въ още недовършения стадий. То си остава ржкоблюдне и влече следъ себе си всички предни и опасности за сетнешното Ви здраве и иднашото съпружеско можене.

Но този нашъ, срамуванъ се да даде името си, абонатъ ни поставя единъ особенъ въпросъ: „Когато се намирамъ пѣстая на саме съ момиче, което ми е симпатично, чувствувамъ особено усещане, става ми горещо, залушава ме, даже ми прилошава. Понѣкога „коремътъ“ до толкова ме измъчва, че ме

кара да ходя до клозета, но щомъ се върна при симпатичното момиче, пакъ ми става същото“.

Нека си призная, съ този въпросъ ти младо и щастливо момче ме поставишъ малко въ затруднение. Бѣше отдавна прошло време и не помня какъ бѣше съ мене на младитѣ години. Но допускамъ да е било горе — долу както сега съ тебе. А сега съ баща ти можемъ само да съжеляваме че не ни прихващатъ такива като тебе.

Такива работи съ писане не могатъ да се обесняватъ, но ето какво да ти кажа по това твое безпокойство: усѣщанията, които получавашъ, когато си насаме съ симпатично момиче, сж нѣщо обикновено за младежъ като тебе. Обратното би било неморално и съжалително за тебе. Нужно е съ общи закалителни и окрепителни приложения на природното лѣкуване да си въздействувашъ и да станешъ по-издържливъ къмъ такива разкошни изисквания на младинитѣ. Съ време всичко ще се уталожи, ще станешъ по-малко чувствителенъ къмъ таквъ театръ, а ще дойде день, когато ще те овладѣ пълно спокойствие, което е овладѣло вече баща ти и неговитѣ връсници. Ще дойде день, казвамъ, когато ще си петименъ момче, да ти се случи поне веднажъ това, отъ което сега се оплаквашъ, но сигурно не ще те огрѣе. Такива „нещастия“ хващатъ хората веднажъ въ живота и като ги напуснатъ, безвъзвратно се изгубватъ. Жалко но фактъ.

2. Въпросъ и отговоръ. Пиявицѣтъ могатъ да се поставятъ при ревматизмъ.

3. Въпросъ и отговоръ. Когато се ободемъ на трънъ и той се счупи и остане вътре, опитваме най-първо да го извадимъ. Този опитъ трѣбва да стане при голѣма чистота, измиване съ гореща вода и сапунъ и измиване съ спиртъ мѣстото и рѣцетѣ и инструментитѣ съ които ще пипаме. При нужда, ако се наложи, лѣкаръ ще трѣбва да направи разрѣзъ и извади трънчето. Иначе правете паренъ компресъ, позишаваща баня и чести съгреващи компреси на мѣстото. Това подпомага самооздравителнитѣ работи на организма и улеснява оздравяването.

Молимъ отчетете се!

